

de bevoegdheid om gegevens toe te voegen en te wijzigen aan regels gebonden dient te zijn.

In een tweede hoofdstuk kunnen inzenders ingaan op mogelijke oplossingen voor het vraagstuk. Oplossingen zullen in het algemeen organisatorische, juridische, psychologische, technische en/of economische aspecten moeten hebben.

Personen of groepen personen kunnen aan de prijsvraag deelnemen met uitsluiting van bestuursleden en juryleden. Voor de hoogst gekwalificeerde inzending is een prijs van f 1.000,— uitgelooft. De prijsuitreiking zal feestelijk geschieden in de algemene ledenvergadering van de Vereniging voor Medische en Biologische Informatieverwerking, die gehouden zal worden in het eerste kwartaal van 1972. De termijn voor inzending eindigt op 1 november 1971. Artikelen kunnen zijn gesteld in de Nederlandse of Engelse taal en voorzien van illustraties. Motto, en de naam van de auteur(s) dienen apart in een gesloten enveloppe te worden bijgevoegd. De lengte van artikelen is niet gebonden aan een minimum noch aan een maximum.

Door het feit van deelname vallen de publikatierechten van de inzending toe aan de Vereniging voor Medische en Biologische Informatieverwerking. Van dit recht zal echter geen gebruik worden gemaakt dan na toestemming daartoe van de auteurs die onverminderd hun auteursrechten behouden.

De jury voor de beoordeling is als volgt samengesteld: E. H. VAN LEEUWEN, voorzitter van de Stuurgroep Medische Ethiek van de Mij. tot Bevordering der Geneeskunst; Dr. R. DRION, geneeskundig hoofdinspecteur van de Volksgezondheid; Prof. Dr. Ir. G. C. NIELEN, hoogleraar Economische Hogeschool Tilburg, medewerker Philips I.S.A.

Inzendingen dienen te worden geadresseerd aan Dr. O. FOKKENS, secretaris V.M.B.I., Ramstraat 9, Utrecht, bij wie ook nader inlichtingen kunnen worden ingewonnen.

INGEZONDEN

(Buiten verantwoordelijkheid van de Redactie; deze behoudt zich het recht voor de stukken te bekorten)

DE ARTS ALS PATIËNT

De redactie van de Nederlandse Bibliotheek der Geneeskunde is van mening dat in de monografieënreeks ook een deeltje gewijd moet worden aan het onderwerp: „De arts als patiënt” waarover in ons taalgebied nog weinig gepubliceerd is. Men kan daarbij twee richtingen onderscheiden: welke ervaring doet de behandelend collega op met zijn arts-patiënten, en daarnaast: tot welke ervaringen zijn zieke collegae gekomen. Voor de eerste gedachtengang is het niet moeilijk belangrijke medewerkers te verkrijgen, maar hoe bereikt men de arts, die ziek was en daarover wat te vertellen heeft; een zijde van het vraagstuk, die zeker zeer belangrijk is.

De redactie van de Nederlandse Bibliotheek der Geneeskunde zal het bijzonder op prijs stellen, dat die artsen, die menen iets uit eigen ervaring als patiënt te kunnen vertellen, zich met haar in verband willen stellen. Wat zij te vertellen hebben kan ook voor hun mogelijk in de toekomst ziek wordende collegae van grote betekenis zijn. Het spreekt vanzelf dat hun ervaringen, indien gewenst, dusdanig kunnen worden beschreven dat de betrokken behandelend geneesheren niet kunnen worden herkend en zelfs kan de auteur, indien hij het wenst, anoniem blijven.

Rotterdam, april 1971
Statensingel 114b

Prof. Dr. E. H. HERMANS,
hoofdredacteur van de Nederlandse
Bibliotheek der Geneeskunde

BIOGRAFISCHE BIJZONDERHEDEN PROF. DR. S. DE BOER

Prof. Dr. S. DE BOER, destijds vele jaren hoogleraar in de Farmacologie te Groningen, heeft fundamentele bijdragen geleverd op eler trofysiologisch gebied van het hart. Zo blijkt hij eigenlijk de ontdekker te zijn van paired stimulation, de vulnerabele periode van de hartspier, etc.

Ik ben tot nu toe niet geslaagd in mijn pogingen, voldoende biografische en andere, wetenschappelijke informatie voor een artikel over hem te verzamelen. Zou ieder, die in dit opzicht hulp kan verlenen, zich met mij in verbinding willen stellen?

Amsterdam, 7 april 1971
Wilhelmina Gasthuis

Prof. Dr. D. DURRER

DRUGGEBRUIK

In de rubriek „Ingezonden” vestigen onder het opschrift „Druggebruik” de Geneeskundig hoofdinspecteur van de Volksgezondheid en de Geneeskundig hoofdinspecteur voor de Geestelijke Volksgezondheid (DRION en BAAN 1971) de aandacht op een op handen zijnde peiling in een representatieve steekproef van Nederlandse huisartsen naar ervaringen op het gebied van druggebruik.

In de toelichting staat onder meer: „Een belangrijk onderdeel (van een programma voor wetenschappelijk onderzoek op het terrein van de drugs) hiervan zal bestaan uit het verwerven van inzicht in ervaringen en opinies omtrent drugproblematiek bij de groepen in onze samenleving die beroepshalve het meest met deze problematiek in aanraking komen, zoals bijvoorbeeld de huisartsen.”

De redactie van deze zin lijkt ietwat ongenueanceerd. „Het meest in aanraking komen” is een vooronderstelling, waarvan men zich mag afvragen of het niet object van onderzoek is.

Tijdens het in oktober 1970 in Drachten gehouden symposium „Jeugd, drugs en huisarts” werden enkele resultaten vermeld van een onder 166 huisartsen gehouden enquête, die namelijk in een geheel andere richting tenderen. Zo bleken druggebruikers met problemen ten gevolge van druggebruik (geschat op vier procent) contact met hun huisarts hierover niet te overwegen. Uit hetzelfde onderzoek bleek dat een zeer groot percentage van de geënquêteerden verklaarde niet op de hoogte te zijn van de medische resp. psychosociale factoren bij druggebruik.

Wanneer in de toelichting — gericht aan de huisartsen van de steekproef — wordt vermeld: „huisartsen zijn professioneel gekwalificeerd om de diverse aspecten van drugproblematiek te kunnen beoordelen”, dan is dit mijns inziens een voorbeeld van „lip-service”, die uiterst bedenkelijk is. Het gaat immers niet alleen om kennis van de medische aspecten van het druggebruik — overigens ook geen kleinigheid — maar bovenal om inzicht in de psychosociale factoren die aan het druggebruik ten grondslag liggen.

Van de algemene psychosociale achtergronden van het gedrag van pubers en adolescenten — object van onderzoek in de velden van maatschappelijk werk, criminologie, sociologie, psychologie en psychiatrie — met betrekking tot het druggebruik blijken maar weinigen, zelfs op universitair en regeringsniveau au fait. Huisartsen wel!?

Literatuur: DRION, R. en P. A. H. BAAN (1971) *Ned. T. Geneesk.* 115, 483.

Rotterdam, 14 maart 1971

A. HOFMANS,
huisarts